

Զահրատ

Մժեղ

Արեւն երբ ինկաւ ճահիճներուն վրայ
Մժեղը ծնաւ

Իրանը նրբին թելերն այնքան նուրբ որ երբ հարցուցին
Մժեղ չեմ ըսաւ պարիկ մըն եմ ես

Եւ ալ ամէն օր աչքն արեւներուն թելերը հովին
Թռչտեցաւ ժիր անդուլ երգելէն երգն իր միալար

Կարծես ամէն ինչ ծառերն ու մարդիկ տօնական էին Հաճոյքը ճանչցաւ
Դիտեց ամէն ինչ անյագ ու անհոգ սքանչացաւ միշտ Մէկ բան զինքն յուզեց

Երբ օր մ'ալ խայթեց մարդ մը մենաուր քիչ մը բանաստեղծ Մժեղը այդ օր
Թախիծը ճանչցաւ